

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2013 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w stosunku do pozwanych P. S. (1) i D. S. zobowiązującego ich solidarnie do zapłaty na rzecz powoda kwoty 299.970,87 zł z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej ustalonej dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (aktualnie 19% p.a.) od dnia 22.04.2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu konsolidacyjnego zawartego pomiędzy pozwanymi a Bankiem (...) w dniu 1.09.2006 roku nr (...) - (...). Ponieważ pozwani nie spłacali tego kredytu, bank pismem z dnia 2.07.2012r wypowiedział tę umowę, a dodatkowo pismem z dnia 29.11.2012r potwierdził wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanych. Pozwani mimo wezwań nie spłacili swego zadłużenia, co stanowiło podstawę do wystawienia przez bank wyciągu z ksiąg banku stwierdzającego wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanych.

(pozew k. 2)

Nakazem zapła ty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 9 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi nakazał pozwanym P. S. (2) i D. S., aby zapłacili solidarnie powodowi Bankowi (...) SA w W. kwotę 299.970,87 zł wraz z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku (...) SA właściwej dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (aktualnie 19% p.a.) liczonymi od dnia 22.04.2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.789,14 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – w terminie 14 dni od doręczenia nakazu albo wnieśli w tym terminie zarzuty (nakaz – k. 39) .

W zarzutach od nakazu zapłaty wniesionych w ustawowym teinie pozwani P. S. (1) i D. S. wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli, iż kwestionują zarówno zasadność jak i wysokość dochłodzonego roszczenia. Przyznali zawarcie umowy kredytu konsolidacyjnego w 2006 roku we frankach szwajcarskich, który spłacali regularnie. Pozwani podnieśli, iż mimo problemów finansowych w firmie pozwanego, spłacali zadłużenie regularnie, a bank nie informował ich o wypowiedzeniu umowy kredytu. Ponadto w listopadzie 2012r występowali do banku o restrukturyzację zadłużenia i bank zapewniał ich o możliwości restrukturyzacji zadłużenia oraz zobowiązał ich do złożenia dodatkowych dokumentów i dokonania wpłaty kowty 9.000 zł, co też uczynili. Nie mogli się zatem spodziewać, że pomimo takich ustaleń bank wystąpi z żądaniem pozwu. Pozew jest więc wniesiony przedwcześnie. Poza tym wobec dokonywanych wpłat na poczet kredytu kwota zobowiązania jest niezrozumiała.

(zarzuty – k. 41-42)

Na rozprawie w dniu 19 marca 2015r pełnomocnik powoda wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy oraz zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(protokół rozprawy z dnia 19.03.2015r 00:02:38 k. 235, 00:31:34 k. 236)

Pełnomocnik pozwanych wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu. W przypadku uwzględnienia powództwa wniósł o rozłożenie pozwanym zasądzonej należności na raty.

(protokół rozprawy z dnia 19.03.2015r 00:03:02 k. 235, 00:33:38 k. 236)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową kredytu konsolidacyjnego nr (...) - (...) zawartą w dniu 1 września 2006 roku Bank (...) S.A. w K. Oddział Ł. udzielił P. S. (1) i D. S. kredytu w wysokości 98.697 CHF na okres od dnia 1.09.2006r do dnia 31.08.2026r, z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu przez (...) Bank SA umową pożyczki z dn. 28.06.2006r wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami oraz na dowolny cel konsumpcyjny nie związany z prowadzoną działalnością gospodarczą (§ 2 umowy).

Kredytobiorcy zobowiązani byli do zapłaty prowizji bankowej od udzielonego kredytu w wysokości 3.454,40 CHF, która była płatna jednorazowo i nie podlegała zwrotowi i którą bank potrącił z kwoty kredytu w dniu jego uruchomienia (§ 3 umowy).

W umowie określono, że na całkowity koszt kredytu składają się prowizja bankowa oraz należne odsetki w wysokości 72.136,63 CHF, które naliczono szacunkowo za cały okres kredytowania w oparciu o wysokość oprocentowania na dzień sporządzenia umowy (§ 4 umowy). Na dzień sporządzenia umowy roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 6,09 %, a rzeczywista stopa procentowa wynosiła – 6,76 %. Umowa określała zasady oprocentowania kredytu (§ 5 umowy), które to oprocentowanie było określane węglu zmiennej stopy procentowej. Kredytobiorcy oświadczyli, że wyjaśnione im zostało przez Bank i rozumieją ryzyko zmiany stopy procentowej. Mają również świadomość ponoszenia przez siebie tego ryzyka.

Ustalono, że kwota wykorzystanego kredytu oprocentowana jest w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej, która to stopa procentowa równa jest wysokości stawki referencyjnej powiększonej o marżę banku. Umowa określała sposób ustalania stawki referencyjnej oraz wskazywała marżę banku (§ 4 umowy). W § 5 umowy określono sposób naliczania odsetek od kredytu.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu była m.in. wpisana na pierwszym miejscu hipoteka umowna zwykła łączna w wysokości 98.697 CHF z tytułu udzielonego kredytu i hipoteka kaucyjna łączna do wysokości 53.300 CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów udzielonego kredytu na nieruchomości położonej w miejscowości S. ul. (...).

W umowie ustalono, że w całym okresie kredytowania odsetki naliczane są od faktycznego zadłużenia i płatne w terminach określonych w harmonogramie spłat. Kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty rat kredytu i odsetek w terminach i wysokościach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym integralną część umowy.

Strony ustaliły, że w okresie spłaty kredyt będzie spłacany w równych ratach miesięcznych obejmujących kapitał i odsetki, przy czym w miarę spłaty długu udział odsetek w racie kredytu miał maleć, a kapitał wzrastać. Kredyt spłacany miał być w złotych (§ 9 umowy).

Niespłacenie w terminie kredytu lub jego raty powodowało, że od następnego dnia niespłacona kwota należności stawała się zadłużeniem przeterminowanym, którego oprocentowanie było zmienne i ustalane w sposób określony w § 12 umowy. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego stanowiło 4-krotność kredytu lombardowego NBP, to jest 22 % w stosunku rocznym.

Wypowiedzenie umowy kredytu nastąpić mogło w przypadkach i terminach określonych w Regulaminie kredytowania osób fizycznych w Banku (...) SA, nie objętych Ustawą o Kredycie konsumenckim (§ 14 umowy).

Zawiadomienia o istnieniu zadłużenia przeterminowanego będące równocześnie wezwaniem do zapłaty oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy przesyłane miały być na adres kredytobiorcy wskazany w umowie lub zawiadomieniu o zmianie adresu listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (§ 15 umowy).

W umowie dla P. S. (1) wskazano adres zamieszkania w Ł. przy ul. (...), natomiast dla D. S. – w S. ul. (...).

(umowa kredytu – k. 30-32, załączniki – k. 122-125, harmonogram spłat – k. 126-130)

Do zawartej umowy kredytu P. S. (1) i D. S. złożyli oświadczenia o poddaniu się egzekucji do kwoty 151.997 CHF, wyrażając równocześnie zgodę na ustalenie równowartości zadłużenia w złotych polskich według średniego kursu NBP dla waluty kredytu w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

(oświadczenia o poddaniu się egzekucji – k. 33 i 34)

Środki z tytułu zawartej umowy kredytu konsolidacyjnego przedstawione zostały do dyspozycji kredytobiorców w dniu 8 września 2006 roku.

(oświadczenie banku – k. 131)

P. S. (1) prowadził działalność gospodarczą. Pozwana nie pracowała zawodowo, zajmowała się domem i dziećmi. Pod koniec 2009 roku pozwany zaczął mieć problemy finansowe. Pozwani zaczęli mieć opóźnienia w spłacie kredytu. Później przestali płacić raty w ogóle. Sprawa kredytu pozwanych skierowana została przez bank do działu windykacji.

(zeznania pozwanej – rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:14:44-00:27:11 k. 235-236)

Bank (...) SA z siedzibą w W. jest następcą prawnym Banku (...) SA w związku z podziałem Banku (...) dokonanym w dniu 29 listopada 2009 roku w sposób określony w Planie Podziału Banku (...) z dnia 15 listopada 2006r. W związku z tym Bank (...) SA wstąpił jako wierzyciel w umowę kredytu konsolidacyjnego zawartą z pozwanymi.

(niesporne, odpis KRS – k.9-21, plan podziału ogłoszony w (...) nr (...) – k. 22-29)

Pismami z dnia 2 lipca 2012 roku Bank (...) SA wypowiedział P. S. (1) i D. S. umowę kredytu konsolidacyjnego za wypowiedzeniem wynoszącym 30 dni, powołując się na brak spłaty zadłużenia przeterminowanego. Na dzień wypowiedzenia umowy saldo zadłużenia przeterminowanego wynosiło 1.621,65 CHF. W piśmie tym bank wskazał, że po upływie okresu wypowiedzenia umowa zostanie rozwiązana, a obowiązkiem dłużników będzie natychmiastowa spłata całości zadłużenia. Równocześnie poinformowano pozwanych, że jeśli w tym terminie spłacą zadłużenie przeterminowane wraz z należnymi odsetkami, wypowiedzenie będzie bezskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczas obowiązujących warunkach. Pisma te za oboje kredytobiorców odebrała T. S..

(wypowiedzenia umowy z dowodem doręczenia – k. 35,36)

Kredytobiorcy wystąpili o restrukturyzację zadłużenia. Pismem z dnia 29 listopada 2012r bank poinformował ich, że nie widzi możliwości restrukturyzacji zadłużenia na warunkach przedstawionych przez dłużników, jako że proponowana przez nich kwota miesięcznych rat jest nieadekwatna do wysokości zadłużenia i osiągniętych dochodów. Bank wskazywał, że będzie kontynuował czynności windykacyjne i wskazał, że aktualna wysokość zadłużenia wynosi 84.697,18 CHF, w tym kapitał – 80.116,94 CHF, odsetki umowne – 707,13 CHF i odsetki karne – 3.873,11 CHF.

(pismo banku z dowodem doręczenia – k. 37)

W grudniu 2012 roku D. S. rozmawiała z pracownikiem działu windykacji w sprawie spłaty kredytu. Przedstawiciel banku wskazał na możliwość rozłożenia zaległości na raty w sytuacji spełnienia pewnych warunków przez kredytobiorców.

(zeznania pozwanej – rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:14:44-00:27:11 k. 235-236)

W nawiązaniu do tej rozmowy pismem z dnia 18 grudnia 2012r powodowy bank poinformował pozwanych, że ewentualne zawarcie porozumienia w sprawie umowy kredytu konsolidacyjnego możliwe będzie po uwiarygodnieniu i udowodnieniu dobrej woli spłat poprzez dokonanie 3 wpłat w wysokości nie niższej niż 3.000 zł każda. Wpłaty miały zostać dokonane począwszy od grudnia 2012r do lutego 2013r. Po spłacie raty za luty 2013r kredytobiorcy mieli udokumentować aktualny stan dochodów.

(pismo banku – k. 44)

Pozwani nie dokonywali wpłat w sposób określony w piśmie banku. W dniu 5 lutego 2013r wpłacili jednorazowo kwotę 9.000 zł na poczet spłaty zadłużenia związanego z kredytem konsolidacyjnym.

(dowód wpłaty – k. 45)

Po dokonaniu tej wpłaty pismem z dnia 13 marca 2013 roku Bank poinformował kredytobiorców, że warunkiem rozpatrzenia sprawy restrukturyzacji zadłużenia z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego jest:

- dokonanie wpłaty dwóch rat w kwotach nie niższych niż 3.000 zł każda w okresie od marca do kwietnia 2013r, przy czym każda rata powinna być wpłacona najpóźniej do ostatniego dnia danego miesiąca,
- dostarczenie do 30.04.2013r ostatecznych postanowień komorników w sprawach KM 1168/09 (Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi A. R.) i KM 31756/10 (Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi K. P.),
- przedłożenie rozliczenia podatkowego za 2012 roku oraz oryginału zaświadczenia o uzyskanych dochodach z ostatnich 3 i 6 miesięcy w terminie do 6.05.2013r.

(pismo banku – k. 46)

Pozwani – poza wpłatą w lutym 2013r – nie dokonali żadnej innej wpłaty na poczet zadłużenia wynikającego w umowy konsolidacyjnej.

(zeznania pozwanej – rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:14:44-00:27:11 k. 235-236, zeznania pozwanego - rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:27:11-00:31:21 k. 236)

Prowizja banku podlegała potrąceniu z udzielonego kredytu w dniu jego uruchomienia i była to kwota 8.488,43 zł (zgodnie z umową prowizja wynosiła 3.454,40 CHF).

Wpłata kredytu na rzecz pozwanych nastąpiła w dniu 8 września 2006r w kwocie 98.697 CHF przeliczonym po kursie 2,4574 zł, to jest w kwocie 242.538,01 zł.

W okresie od 8.10.2006r do 22.04.2013r pozwani na poczet kredytu dokonali łącznie wpłat odpowiadających kwocie 48.204,70 CHF.

Powodowy bank w sposób prawidłowy dokonywał zaliczenia wpłat dokonywanych przez kredytobiorców stosując odpowiedni kurs franka szwajcarskiego według węża walutowego.

Wpłaty dokonane przez pozwanych zaliczone zostały w następujący sposób:

- **na kapitał podstawowy – 18.580,06 CHF,**
- **na odsetki bieżące – 25.476,75 CHF,**
- **na odsetki karne – 4.133,11 CHF,**
- **koszty i opłaty – 14,58 CHF.**

Na dzień 22 kwietnia 2013 roku zadłużenie P. S. (1) i D. S. z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) - (...) z dnia 1.09.2006r wynosiło **88.809,21 CHF**, co odpowiadało **kwocie 299.970,87 złotych** (przy przyjęciu kursu 1 CHF = 3,3777 PLN).

Na zadłużenie to składało się:

- należność główna w wysokości 80.116,94 CHF, co stanowi równowartość 270.610,99 zł,

- odsetki w wysokości 8.692,27 CHF, co stanowi równowartość 29.359,88 zł, w tym odsetki umowne za okres od 30.05.2012r do 27.08.2012r. w wysokości 707,13 CHF (co stanowi równowartość kwoty 2.388,47 zł) i odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczone za okres od 28.06.2012r do 21.04.2014r w wysokości 7.985,14 CHF (co stanowi równowartość kwoty 26.971,41 zł)

(opinia biegłego ds. księgowości G. O. – k. 150-152, opinia uzupełniająca – k. 180, załącznik – k. 181-182, opinia ustna – rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:05:01-00:12:25 k. 235, lista operacji – k. 134-135, podsumowanie historii spłat – k. 136-138, zestawieni e spłaty kredytu – k. 168, wyciąg z ksiąg banku – k. 3)

Od marca 2013 roku pozwani nie dokonali na rzecz powodowego banku żadnej wpłaty na poczet zobowiązania wynikającego z umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) - (...) z dnia 1.09.2006r.

D. S. zarejestrowana jest w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna bez prawa do zasiłku. Wykonuje prace dorywcze polegające na sprzątaniu w domach. Pozwana ma problemy kręgosłupem.

Pozwani mają dom w S., innego majątku nie mają.

Pozwani mają dwoje dzieci: córkę, lat 18, uczennicę szkoły średniej oraz syna, lat 22, który studiuje zaocznie i pracuje.

P. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą polegającą na skupie i sprzedaży złomu. Dochody z tej działalności określa na 1.000 - 2.000 zł miesięcznie. Ma zaległości w ZUS oraz Urzędzie Skarbowym.

(zeznania pozwanej – rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:14:44-00:27:11 k. 235-236, zeznania pozwanego - rozprawa z dnia 19.03.2015r 00:27:11-00:31:21 k. 236)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane w stanie faktycznym dowody w postaci dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy. Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Sąd oparł się również na opiniach biegłego ds. księgowości G. O.. Biegły sam dokonał korekty sporządzonej przez siebie opinii. Opinia biegłego nie budzi zastrzeżeń sądu co do wiarygodności. Uwzględniając dokonaną korektę opinie te są pełne, jasne, nie budzą wątpliwości co do fachowości oraz rzetelności biegłego, nie zawierają sprzeczności, posługują się logicznymi argumentami, wyrażone w nich poglądy są w pełni zrozumiałe. Sąd oparł się również na zeznaniach stron, przy czym sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w części, w której podawała, iż generalnie spłacali z mężem zaciągnięty kredyt, mieli tylko opóźnienia w spłacie, a nie zapłacili jedynie trzech rat. W tej części zeznania pozwanej pozostają w sprzeczności z dokumentami bankowymi obrazującymi historię spłat pozwanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W oparciu o wyrażoną powołanym przepisem zasadę swobody umów oraz w oparciu o przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1376 ze zm.), bank (...) S.A. w K. Oddział Ł. zawarł z P. S. (1) i D. S. w dniu 1.09.2006 roku umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...) - (...), na podstawie której pozwani uzyskali kredyt w wysokości 98.697 CHF na okres od dnia 1.09.2006r do dnia 31.08.2026r, z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu przez (...) Bank SA umową pożyczki z dn. 28.06.2006r wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami oraz na dowolny cel konsumpcyjny nie związany z prowadzoną działalnością gospodarczą. Nie ulega wątpliwości, że kwota kredytu po potrąceniu określonej w umowie prowizji banku została pozwany przedstawiona do wykorzystania w dniu 8.09.2006r.

Umowa kredytu konsolidacyjnego z dnia 1.09.2006r roku przewidywała możliwość jej wypowiedzenia przez kredytodawcę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w przypadkach określonych w Regulaminie

kredytowania osób fizycznych w Banku (...) SA, nie objętych Ustawą o Kredycie konsumenckim. Skorzystanie z prawa wypowiedzenia umowy wywoływało skutek w postaci rozwiązania tej umowy z upływem okresu wypowiedzenia.

Nie może budzić wątpliwości w niniejszej sprawie (w świetle nawet zeznań pozwanej, ale przede wszystkim przedstawionych dokumentów), że pozwani w pewnym momencie uchybili obowiązkowi terminowej spłaty kredytu, a nawet przestali go płacić. Strona powodowa miała zatem, według treści przedmiotowej umowy, prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia całego pozostałego do spłaty kredytu wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności, co też uczyniła.

Zarzut pozwanych o niezawiadomieniu ich o wypowiedzeniu umowy nie może się ostać, skoro bank wysłał do pozwanych stosowne zawiadomienia, które odebrane zostały – jak wynika z treści adnotacji – przez członka ich rodziny. Wprawdzie dla pozwanej D. S. wypowiedzenie umowy kredytu konsolidacyjnego przesłane zostało na inny adres niż wskazany w umowie, ale nie sposób przyjąć, że oświadczenie to do niej nie dotarło i pozwana nie wiedziała o wypowiedzeniu tej umowy, skoro to właśnie ona prowadziła rozmowy z pracownikiem banku o ewentualnej restrukturyzacji zadłużenia, a wcześniej to oboje pozwani zwrócili się na piśmie do banku z takim wnioskiem przedstawiając swoje propozycje tej restrukturyzacji.

Nie można również zgodzić się z pozwanymi, że bank „oszukał ich” i wystąpił z powództwem, choć prowadzono rozmowy mające na celu rozłożenie zadłużenia na raty.

Po pierwsze – pozwani wybiórczo odnoszą się do treści pisma banku z dnia 13 marca 2013 roku wskazując, iż bank zobowiązał ich jedynie do dostarczenia do 30.04.2013r ostatecznych postanowień komorników i przedłożenia rozliczenia podatkowego w terminie do 6.05.2013r, co miało być warunkiem rozłożenia zaległości na raty, przy uwzględnieniu wcześniejszej spłaty w kwocie 9.000 zł. Tymczasem treść tego pisma nie budzi wątpliwości, iż oprócz złożenia tych dokumentów pozwani mieli też dokonać dwóch wpłat w wysokości po co najmniej 3.000 zł każda. Bezsporne jest, że po dniu 5 lutego 2013r pozwani nie uiszcili już żadnej wpłaty na poczet swojego zadłużenia. Trudno więc zarzucać powodowi, że wobec niespełnienia przez pozwanych warunków określonych w przesłanym do nich piśmie skierował sprawę na drogę postępowania sądowego.

Po drugie zaś – pozwani zdają się nie pamiętać, iż w dacie prowadzenia rozmów z powodowym bankiem o sposobie spłaty zadłużenia umowa kredytu konsolidacyjnego była już wypowiedziana i na pozwanych ciążył obowiązek natychmiastowej spłaty całego zadłużenia. Stąd zarzut przedwczesności zgłoszonego żądania jest całkowicie chybiony.

Wreszcie niezasadny był zarzut pozwanych dotyczący nieprawidłowego i dowolnego naliczenia przez powoda wysokości zadłużenia pozwanych wynikającego z umowy kredytu konsolidacyjnego. Jak wynika z opinii biegłego księgowego, strona powodowa w sposób prawidłowy zaliczała wpłaty dokonywane przez kredytobiorców stosując odpowiedni kurs franka szwajcarskiego według węża walutowego i uwzględniła wszystkie te wpłaty.

Wpłaty te w łącznej wysokości 48.204,70 CHF zaliczone zostały w następujący sposób:

- na kapitał podstawowy – 18.580,06 CHF,
- na odsetki bieżące – 25.476,75 CHF,
- na odsetki karne – 4.133,11 CHF,
- koszty i opłaty – 14,58 CHF.

Na dzień 22 kwietnia 2013 roku – data wystawienia wyciągu z ksiąg banku – zadłużenie P. S. (1) i D. S. z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) - (...) z dnia 1.09.2006r wynosiło 88.809,21 CHF, co odpowiadało kwocie 299.970,87 zł. Na zadłużenie to składało się:

- należność główna w wysokości 80.116,94 CHF, co stanowi równowartość 270.610,99 zł,

- odsetki w wysokości 8.692,27 CHF, co stanowi równowartość 29.359,88 zł.

Stąd też wyciąg z ksiąg banku z dnia 22 kwietnia 2013r załączony do pozwu prawidłowo określa istniejące na dzień jego wystawienia zadłużenie pozwanych wobec powodowego banku.

Z tych względów żądanie pozwu w zakresie zapłaty przez pozwanych kwoty 299.970,87 zł było uzasadnione i podlegało uwzględnieniu w całości.

Wskazać natomiast należy na niezasadność żądania pozwu w zakresie domagania się odsetek umownych od całej należności w wysokości 299.970,87 zł od dnia 22 kwietnia 2013r. Nie budzi wątpliwości, iż kwota ta obejmuje zarówno należność główną jak i doliczone odsetki (zarówno umowne jak i karne). Zgodnie z art. 482 k.c. odsetek od zaległych odsetek domagać można się dopiero od wytoczenia powództwa, to zaś wytoczone zostało w niniejszej sprawie w dniu 26 kwietnia 2013r, a zatem już chociażby z tego powodu wierzyciel nie mógł żądać odsetek umownych od całej należności od daty 22.04.2013r.

Poza tym wskazać należy, iż z treści umowy łączącej strony nie wynika, aby odsetki (umowne i karne) podlegały zaliczeniu do kwoty należności głównej i aby również od kwoty odsetek wierzyciel mógł domagać się dalszych odsetek umownych w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP. Tak więc zdaniem sądu powodowy bank może dochodzić od dłużników odsetek umownych za opóźnienie, ale tylko od kwoty należności głównej, natomiast od kwoty naliczonych odsetek zaległych odsetek mógłby się domagać tylko w wysokości odsetek ustawowych. Tymczasem żądanie pozwu obejmowało żądanie odsetek umownych od całej należności głównej i doliczonej do niej należności z tytułu odsetek.

Z tych względów powództwo w zakresie żądania odsetek umownych podlegało uwzględnieniu w części dotyczącej żądania tych odsetek od dnia 22.04.2013r naliczanych od kwoty 270.610,99 zł (należność główna). W pozostałym zakresie co do żądania odsetek umownych żądanie pozwu podlegało oddaleniu. Jedynie w tym niewielkim zakresie zarzuty pozwanych od nakazu zapłaty uznane mogły być za skuteczne.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia czytelności zapadłemu wyrokowi Sąd Okręgowy – na podstawie art. 496 k.p.c. - uchylił w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 9 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 205/13 (punkt 1 wyroku) i orzekł na nowo o żądaniu pozwu.

Ze wskazanych wyżej przyczyn żądanie pozwu w zakresie zasądzenia kwoty 299.970,87 zł zostało uwzględnione w całości. W części zaś uwzględnieniu podlegało żądanie zasądzenia odsetek umownych, a to również z przyczyn wskazanych wyżej.

Sąd nie znalazł podstaw do nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Odnosząc się do wniosku pozwanych o rozłożenie należności na raty sąd nie znalazł przesłanek do jego uwzględnienia. Zgodnie z art. 320 k.p.c. sąd ma możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Jak podnosi się w doktrynie uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla zobowiązanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione (M. Jędrzejewska, K. Weitz, KPC. Komentarz pod red. T. Erecińskiego, LexisNexis, wyd. 3, t. 2, str. 24). Rozpatrując kwestię rozłożenia świadczenia na raty sąd musi jednak zważyć, czy istnieją realne szanse na to, by zobowiązany spełnił świadczenie w częściach ustalonych w orzeczeniu. W przeciwnym razie rozłożenie świadczenia na raty prowadziłoby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w wyegzekwowaniu świadczenia należnego uprawnionemu.

Analizując okoliczności niniejszej sprawy w kontekście rozstrzygnięcia o rozłożeniu na raty kwoty obciążającej pozwanych należy uwzględnić interesy obu stron. Powyższe oznacza, iż nie można koncentrować się wyłącznie

na postulatach dłużników, którzy domagają się rozłożenia świadczenia na raty, ale należy mieć na uwadze także konieczność zachowania ekonomicznego znaczenia świadczenia dla strony uprawnionej.

W rozpatrywanej sprawie pozwana wprawdzie pozostaje bezrobotna, ale jej mąż prowadzi działalność gospodarczą, która musi mu przynosić zyski, skoro nie zrezygnował z jej prowadzenia.

Poza tym dla oceny wniosku pozwanych nie można pominąć ich dotychczasowego zachowania w stosunku do powodowego banku. Pozwani od dwóch lat nie uścili na rzecz powoda żadnej kwoty na poczet obciążającego ich zadłużenia. Takie zachowanie dłużników nie może być premiowane traktowaniem ich w sposób uprzywilejowany poprzez rozkładanie świadczenia na raty.

O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c., przyjmując że pozwani powinni zwrócić powodowi pełne koszty, jako że powód niewiele ustąpił przeciwnikowi. Poniesione przez powoda koszty procesu wyniosły łącznie kwotę 11.006,14 zł i taką też kwotę sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda.

Ponieważ pozwani reprezentowani byli przez pełnomocnika z urzędu sąd na podstawie na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1349) przyznał na rzecz radcy prawnego G. F. prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w Ł. kwotę 8.856,00 zł i nakazał jej wypłacenie ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanych – r.pr. G. F. oraz pełnomocnikowi powoda – A. K..

23.04.2015r